

Віршулі

Юлія Смаль

Наша Марічка

Наша Марічка — така потіха,
Зовсім не вміє сидіти тихо.
вміє стрибати, вміє ходити,
Вміє води на підлогу налити.
Може в кота відібрати миску,
Хоч їй від цього жодного зиску,
Може балакати дуже багато
І обіймати маму і тата.
Наша Марічка — така смішненька,
Просто Марічка — дуже маленька.

Не забувся?

Чи спитався ти у жабки,
Може, є у неї справи?
І куди стрибають лапки:
В магазин або до ставу?
Чи її чекають дітки?
Та блукає десь матуся...
Перш, ніж жабку ту ловити,
Запитати не забувся?

Кваперета

Серед ква-ква-квачерету
Хтось співає кваперету.
Качка-Крячка, Жабка-Квабка
Розспівалися і крапка,
Ще й Ворона-Каркорона
Їм підспівує в півтону.
Тож лунає з квачерету
Кваконцертна кваперета.

Запитання

Питався кульбаба-онучок в бабусі:
Чому я, бабусю, кульбабою звуся?
Чому не кульхлопчик або куль онучок?
Таке от питання давно мене мучить.
Бабуся білява кульбабі-онучку
Всміхається щиро, бере його ручку.
"Ходімо, маленький, пора вже обіду,
Спитаємо разом в кульбаби-кульдіда!".

Важливі справи

А до мене приходила в гості жабка.
Я спитала, чи ходять жабки у шапках,
В рукавицях, шубах і черевиках,
Бо ж до холоду жабки зовсім не звикли?
Чи їдять на сніданок вони канапки?
От, цікаво, з чим люблять канапки жабки?
Чи читають на ніч своїм дітям книжку?
Чи катаються взимку вони на лижах?
Я спитала у жабки, чи має ліжко,
Може, ряску і лілії солить на зиму в діжках?
Не сказала нічого жабка і пострибала,
Певно, дуже важливі є у цієї жабки справи.

Ніч

Ходить вечір тишком-нишком,
Зазирає в дім до мишки.
Може, мишка пустить в хату
І напоїть чаєм з м'яти...
Кличе вечір мама-мишка,
Будуть діти спати в ліжках,
І зимовий тихий вечір
Все шепоче до малечі:
Ще прийду до вас і знову
Заспіваю колискову.
Ну, а зараз — спіть, малята,
Я піду курчат гойдати.

Осінь

Прикро павуку на осінь —
Не походиш в холод босий.
Восьмилапий мусить зранку
До світанку, до сніданку
Вісім туфель зав'язати
На красиві модні банти.

А від...

А від...
А від вітру і від сонця засмагає в хлопця ніс.
А від сонця і від вітру виростає дужим ліс.
А від літа, а від літа зеленіє білий світ,
А від літа діти-діти, як рясний вишневий цвіт.
А від річки, від водички хма-хмаринка напилась,
Так хотіла всіх полити, а над дубом пролилась.
Зачепилася за гілку, от халепа, от біда,
І над лісом, і над полем дрібно крапає вода.
А від вітру, а від сонця ластовиння на щоках,
А від сонця і від вітру защебече в небі птах...
А від літа, а від річки, а від сміху, від трави,
Від дощу і від туману веселієте і ви?

Муркоталки

У киці-Муркиці
та котика-Муркотика
є синочок-Муркоточок
і доня-Муркотоня.
З ними мишка-Мурмишка
і мишеня-Муршеня.
Усі мурченята
Люблять книжки читати,
Гратися, м'яч катати
Казочки муркотати.

Впала киця

Впала киця у калюжу,
забруднила лапки дуже,
вушка, спинку, навіть хвостик.

Як тепер іти у гості?

Бідолашна плаче киця,
Може, мама буде злитись?
Як сказати має неньці
Про болото на сукенці?

Ти не плач, хіба ж це горе? —
киця-мама так говорить.
Мама доню дуже любить,
пошкодує, приголубить.

І усміхнена, без злості
митиме маленький хвостик,
Лапки митиме і спину,
Піде киця на гостину!

Кошеня не спить

А маненьке кошенятко
геть не хоче спати.
Мама мусить колихати
дитинча вусате.
Колихає і бабуса,
брат, сестричка, тато,
колихати лялю мусять
всі, хто є у хаті.
Та байдуже, сну немає
в котячій оселі,
виринається, стрибає
дитинча веселе.
Вже і мама хоче спати,
брат, сестричка, тато,
та не можуть вколихати
кошеня вухате.

Куди поспішає Слон?

Сам, неначе поїзд, Слон
Мчить через увесь перон,
Поспішає: стережись!

Утікай з-під ніг кудись!
Вуха шумно лопотять —
Слон біжить, вони летять.
Поспішає так куди?
Чи туди, а чи сюди?
Весь на нервах Слон старий,
Може, він зібрався в Стрий?
Чи у Київ, чи у Львів?
В Рівне, Луцьк чи Васильків?
І біжить через перон,
Є квиток на весь вагон.
У мандрівку аж в Карпати
поспішає Слон вухатий.

Спи

Натомився мамин зайчик
І по хаті вже не скаче.
Сплять маленькі вушка, ніс –
Вечір снів мішок приніс.
Натомились оченята
У малого зайченяти,
Лапки сплять, дрімає хвіст,
Це ж бо вечір сні приніс.
Спи, маленьке зайченятко,
Сплять у лісі всі звірята –
Ведмежата, їжачки,
Жабенята і жучки.
Мишенята при дорозі,
Бо вже бігати не в змозі,
І собачки, і коти,
Спи, синочку, спи вже й ти!

Хмаринка-веселинка

Хма-хмаринка-веселинка ночувала на горі,
Зачепилася за роги поплямованих корів.
І просила, і молила: відпустіть, я полечу,
Відпустіть мене у небо, а інакше — намочу!

Хма-хмаринка-веселинка сумувала до зорі,

Ночувала в полонині, намочила всіх корів.
Намочила нам травичку, полила водою жаб,
І лелеку, і сороку, і поважного вужа.

Хма-хмаринка-сумовинка дуже схудла на біду,
Бо водичку поділила і на гору, й на гряди.
Тільки сонце вранці встало, підсушило цілий світ,
Ой, хмаринка усміхнулась — полетіла геть собі!

Одного чудового дня

Одного чудового дня
Прийшла до корови свиня,
Букет із блакитних фіалок
Корові свиня назбирала.
— Добридень, сусідко корово!
Я рада вас бачити знову!
Корова ж на це промовчала,
Якраз бо фіалки жувала.
А потім сказала: — Чудово!
Я буду від цього здорова!
Ви ж сядьте от тут, за столом –
Я вас пригощу молоком!
От так, пречудового дня
Прийшла до корови свиня...

Люлі

Хто це ходить серед ночі,
З гуркотом на шафу скочив,
налякав мене і тата?
Хто це там не хоче спати?

Скочив хто мені на ліжко,
умостився біля ніжки?
Це ж моя пухнаста киця!
І чому це їй не спиться?

Може, темряви боїться
чи страшне щось киці сниться?
То ж влягайся, час вже спати,

будеш лялю колихати.

Люлі-люлі, колисанка,
будеш спати аж до ранку.
Спи, маленька лялю, люлі.
Ніч прийшла, усі заснули.

Віршик про кицю

Мама-киця доню мила:
будеш, доню, чиста, біла,
ось ще хвостика намилю,
чиста киця — дуже мила.
Чисті лапки в кошеняти,
чистій киці добре спати,
мама миє ще животик,
а на черзі мамин котик.
Мама й котика помила
найніжнішим чистим милом.
Чисті в мами-киці діти,
можна трішки відпочити.

Коли починаються дива

Як приходить ніч до хати,
то малятам треба спати.
Бо, як тільки зазоріє,
під вікно приходять мрії
По-під руку із казками,
з колисковими та снами...
Щоб із ними полетіти,
треба міцно спати дітям.

Звідки беруться сні

Темна ніч, на небі зорі,
в двері, вікна, димарі
тихо стукають прозорі
(ні! Не мухи й комарі)
найсправжнісінькі, крилаті,
найказковіші дива,

щоб малятам в кожній хаті
сон обійми відкривав.

Оце так-так!

Оце так-так!

Летів літак.

Летів і крилами махав,

Ох я із ним би політав!

Летів-гудів

Багато днів,

Летів і голосно співав

І я б співав, якби літав.

Летів літак,

Оце так-так!

Вереда

Що за лихо? Що за диво?

Побігалися усі!

"Це ж якась страшенна злива!" —

Вигукнув старий сусід.

Налилося вже багато

Та не спиниться й на мить.

Треба дощика спитати,

Може, щось йому болить?

Лле і лле, ну що ж за диво?

Завиває і гуде?

Це дитинка вередлива

Так до столу їсти йде!

Весняний віршик

Син, маленький листочок,

маму-бруньку питає:

чи короткі вже ночі,

чи вже тепло у гаї?

Може, він забарився,

навіть весну проґавив —

сніг розтанув на стрісі,

крига скресла на ставі...

Поспішає листочок

любу весну зустріти,

разом з ним дуже хочуть
зацвісти першоцвіти!

Сюрприз

По сніжку до снігурів
сніговик у гості брів,
ніс гостинців сніжний міх:
кілька шишок і пиріг.

Озирнувся сніговик:
Був снігур і раптом зник.
Де це, де подівся друг? —
Оглядається навкруг.

А снігур за стовбур — скік!
Він для гостя тортик спік:
Сніжне тісто, білий бік...
Буде радий сніговик!

Про мам

У малого бегемота
Вся сім'я живе в болоті.
І матуся бегемота
Боса ходить на роботу.

У жирафової мами
Шия довга — все дістане.
В слоненяти мама сильна
І за хвостик водить сина.

В мене мама найгарніша,
Найдобріша, наймиліша.
Люблять мам своїх малята —
Звірі, хлопчики й дівчата.

Догори ногами

В лісі догори ногами
Ходять три гіпопотами,

Вовк ховається від мишки,
Скрізь шукає лис горішки,
Кріг на вудку ловить сома,
Той ховається удома,
Хлопчика зловив метелик —
Заховає у портфелик,
На дубах ростуть банани,
Ананаси і сметана,
А сорока-господиня
Відшукала в соснах дині.
Дивно. Догори ногами
Походжає навіть мама,
Назбирала вже малини,
Каже: прокидайся, сину.

Суперечка

Сперечалися хмаринки,
швидше хто вдягне ялинку,
враз посипали сніжинки —
всі ялинки в кожушинках.

А чия гарніша шуба?
В кого тонша, в кого груба?
Сперечалися хмаринки,
аж закінчились сніжинки.

Сороконозі

При дорозі на розі,
у хатині маленькій,
сорок сороконозів
має сороконенька.

Сорок ніг — це не смішно!
Бідна сорокомама!
Одягни ж стільки ніжок
у сорокопіжами!

Весняний віршик

Син, маленький листочок,
маму-бруньку питає:
чи короткі вже ночі,
чи вже тепло у гаї?
Може, він забарився,
навіть весну прогавив –
сніг розтанув на стрісі,
крига скресла на ставі...
Поспішає листочок
любу весну зустріти,
разом з ним дуже хочуть
зацвісти першоцвіти!

З життя віника

Віник мів,
бо він умів.
Замітав і прибирав —
про порядок добре дбав.
Мів підлоги, килими
від зими і до зими.
Добрий віник працівник —
замітати всюди звик.
І от так собі він мів,
бо умів.

Перевертала

А що це за дивовижа
У зоопарку в Парижі?
І в Києві, і в Пекині
Усе навпаки від нині!

Сьогодні усі квапливо
Ховають небачене диво,
І дивні по світу ходять,
Змінивши свій звичний одяг.

Гарчить і лютує качка,
Не плаває і не скаче,
Бо тигрячі жовті смужки

Підходять качкам не дуже.

От як собі уявити,
Що качці тепер тигрити?
Не плавати, не літати,
А люто на всіх гарчати?

У відчаї тигр і плаче,
Бо досі смугастий неначе,
Та тільки не жовто-чорний,
Як звично. А дуже скромний.

Такий, як у зебри вчора,
Ридає наш тигр від горя:
"Верніть же мою піжаму!
Мені її шила мама!"

Маленький сумний енотик
Не те, щоб аж дуже проти,
Та тільки його кофтина
Дісталася ламантину.

Тепер ламантин у смужку
І з ним бегемот не дружить,
Бо хто б це, скажіть, вподобав
Химерну таку подобу?

Веселі колись лемури
Сьогодні сидять похмурі,
А їхні хвости розкішні
Від нині дістались мишам.

Від сорому в зоопарку
Сховався й жираф у шпарку,
Тремтить же тепер від страху,
Смугастий, як черепаха.

Хіба черепаха в смужку?
Хіба ж вона, як папужка?
Не знає напевно. Й нині
З жирафом сидить у шпарині.

І що це за каруселі
У зоопарку в Марселі?
У Лондоні і Найробі,
Рятуйте! Рятуйте! Пробі!

Нічого страшного, друзі.
Це просто десь там, на лузі,
Малому бурундукові
Наснилися сні смужкові.

Меню для динозавра

Мільйони років той час оповив,
Коли по Землі динозавр ходив.
Росли аж до неба тоді хвощі,
Та, як водоспади, рясніли дощі.

І наша історія з тих часів...
Тоді диплодок край зелених лісів,
Й трицератопс, й стегозавр теж
Знайшли собі хатки між древніх стеж.

У велетів дітки з'явилися дрібні,
Як слоненятка — незграбні й малі.
А щоб здорові росли сини,
Мусять добряче їсти вони.

Що їсть на обід диплодоків син —
Варення з малини чи апельсин?
Зелені хвощі чи з ромашки чай?
Ти спробуй, матусю, лише вгадай!

А що стегозаврику на обід
Мають зварити бабуся чи дід?
Він їстиме суп, голубці чи кокоси?
Хай тільки-но скаже, тільки попросить!

У трицератопсів в родині сум —
Не їсть на сніданок малюк ковбасу,
Ні борщик, ні пироги, на жаль.
То, може, йому котлетку з вужа?

І поки матусі пекли торти,
Устигли малята від них втекти.
А, знаєш, навіть у давні часи
Були небезпечні малим ліси.

Голодний і злий там блукав, гарчав,
Лихий і страшнючий тиранозавр.
Малятам попасти йому до лап —
Це лихо! Жахлива біда була б!

Ішли динозаврики поміж хвощів
Напились води найчистіших дощів,
Наїлися листя, а ще — суниць,
Малини, ожини, гнилиць і чорниць.

Аж раптом почули страшенний рев —
Це тиранозавр серед дерев!
Голодний і злий, він винюхував слід,
Щоб зжерти когось собі на обід!

Малята умить усі підросли
І це страховидло перемогли!
Устигли вернутись якраз на вечерю,
Коли за столом у теплій печері —

Матуся і тато, бабуся і дід —
Зібрався увесь динозаврячий рід.
Героїв чекав лимонад, мармелад,
Морозиво, тортик і шоколад.

Пінгвіни на північному полюсі

Пінгвіни підхопили вітер,
Щоб через море полетіти,
А парасолі кольорові —
Вітрила, в подорож готові.
Аж на північний полюс хочуть —
Побачити на власні очі
Полярне сяйво й криголами
У світі догори ногами.

Базікало

Базікало балакало,
Патякало, лялякало,
Звичайно, кукурікало,
Кувікало і квакало.
Та тільки це базікало,
Що вміло так базікало,
Цвірінькало, кувікало
І трохи кукурікало
Не вміло ні на крихітку,
Ні на маленьку крапельку
Шнурівки зав'язати.
Тому оце патякало,
Багато так балакало
Й
Частенько гірко плакало,
Бо через ці шнурівочки
Нерідко, бідне, падало.
І плакало.
І плакало базікало,
А потім знов балакало,
І, часом, кукурікало,
І трішечки ква-квакало.